

S. D. CH.

Ez az én terepem!

A MŰVÉSZETI TRILÓGIA ELSŐ RÉSZE

Heurisztikus szalonfricska négy felvonásban a Középszar Geniusáról
20 Prága 07

Szereplők

A KÖZÉPSZAR GENIUSA

Genyódij Középszar mint pap, burzsuj, néger kávéüzér és muskétás

NEJE

Femina Maszkulinovna

A FENSÉG GENIUSAI

Dr. Franz Kafka

Wolfgang Amadeus Mozart zeneszerző

AZ ALANTASSÁG GENIUSAI

Zúzós Zdenda

Pornós Pepa

jákópapagáj

nimfapapagáj

Hullámos Pipi

Monstrum

A rövid *e* a genius szóban tudatos döntés eredménye.

I. felvonás: NYITÁNY

A KÖZÉPSZAR GENIUSÁNAK otthona, szalon, franciaablak, Neruda arcképe a falon, madárhinta a kanárinak, kanapé, asztal, ülögarnitúra. Csörren a kulcs, Genyódij Középszar érkezik mint pap.

GENYÓDIJ KÖZÉPSZAR: Anyukám, itt vagyok!

KÖZÉPSZARNÉ FEMINA MASZKULINOVNA (*a színpalak mögül*): Máris megyek, Genyódij! Csak kiveszem a sütőből a...

- G. K.: Brutális nap volt, még szerencse, hogy én egy élő intézmény vagyok! Egy normális halandó ki nem bírná! Az a pap hazafelé az úton, szó szerint fel akart támasztani...
- F. M. *(a színpalack mögül)*: Hát, mit tehetünk, apus... ez van.
- G. K.: Mi jót eszünk ma, Fema?
- F. M. *(a színpalack mögül)*: Kakadut.
- G. K.: Te aztán kitettél magadért!
- F. M. *(a színpalack mögül)*: Hívott doktor Kafka, időpontot akar veled egyeztetni. Mondtam neki, hogy visszahívod.
- G. K.: OK, hívok is neki. *(Az ablakhoz lép, és kikiabál rajta.)* Doktor úr, doktor úr! Jó estét! Igen, az asszony mondta, hogy... Hogyan? Holnap este? Ez nagyszerű! Várni fogom. *(Eljön az ablaktól.)*
- F. M. *(behozza a sültet, és leteszi az asztalra)*: Nos? Mi újság?
- G. K.: Hát, nem is tudom, anyus. A doktor csak annyit mondott, hogy valami közép-szerúségről lenne szó. A középszarról.
- F. M.: Nem semmi káder vagy te, apus...
- G. K. *(ünnepélyesen)*: Hát éppen ez az én terepem! Itt végre megmutathatom, mit tudok.
- F. M.: Eszel te is? *(leül)*
- G. K.: Még szerencse, hogy vagy nekem! *(leszalad a színről, és visszatér burzsujnak öltözve)* Ebben a szerkóban nincs lelkifurdalásom a zabálás miatt, és sokkal jobban ízlik! *(leül)* Jó étvágyat!
- F. M.: Jó étvágyat!
(esznek, mindent felesznek)
- G. K.: Csodálatos! Rég ettem ilyen finomat!
- F. M.: Ennek örülök....
- G. K.: Ma annyi csodás ember vett körül... És, anyuci, minden, ami csak voltam, örömmel voltam! A legszívesebben néger kávéüzér vagyok.
- F. M.: Mesés. Gyakrabban lehetnél az...
- G. K. *(emelkedetten)*: Ó, az Élet! *(kevésbé emelkedetten)* Az Életet nem kell túlhajtani. Ez, anyus, épp így van egyensúlyban. Arany középut. Szar ügy... Középszar. Folyton csak jelentéktelen egzisztencia voltam.
- F. M.: Ez így szép. Nem fekszünk le, apuci?
- G. K.: De.
- F. M.: Akkor elpakolok.
(Elpakol az asztalról és kimegy, Genyódi Középszar kihasználja a helyzetet, elhagyja a színpadot a másik oldalról, majd újra felbukkan mint pap, még hozzá abban a pillanatban, amikor szemből, a konyhából Femina Maszkulinovna visszatér.)
- F. M.: Te így alszol?

G. K.: Igen, drágám, sokkal szemérmesebb lesz az álmom, épp ezért jobb is lenne, ha magadnak a konyhában ágyaznál meg... *(ledől a kanapéra, a villanykapcsoló felé nyúl)* Jó éjszakát!

F. M.: Ó, ez a konyha, Genyódi, szerelmünk sírboltja! Remélem, ezt te is tudatosítod!

G. K.: Na... akkor jó éjt!

(Elfordítja a kapcsolót, a szoba sötétségbe borul, függöny.)

Vége az első felvonásnak.

II. felvonás: A FENSÉG GENIUSAINAK LÁTOGATÁSA

Ugyanaz a szín, az asztalnál Genyódi Középszar ül mint néger kávéüzér, a rúdon egy hatalmas nimfapapagáj; csöngetnek, Genyódi Középszar feláll, majd ajtót nyit.

G. K. *(a színfalnak mögül)*: Isten hozta az urakat! Anyus, ez aztán a meglepetés... doktor Kafka és Mozart úr!

F. M. *(a konyhából)*: Vasporos Szűzanya! Nem sütöttem ki semmit!

(Bejön Genyódi Középszar nyomában a hórihorgas Dr. Franz Kafkával és a nála is hórihorgasabb Wolfgang Amadeus Mozarttal, mindketten sokkal-sokkal magasabbak.)

NIMFAPAPAGÁJ: Helllllllllló!

G. K.: Üljenek le, uraim, nehogy elvigyék az álmunkat!

FRANZ KAFKA és WOLFGANG AMADEUS MOZART: Köszönjük!

(Leülnek, de a földre, mert az ülőgarnitúra túl kicsi lenne nekik.)

F. M. *(beszalad a konyhából egy hatalmas késsel)*: Jó napot, uraim!... ó, Mozart úr, Ön valóban egy óriás! Sütök egy kis nimfapapagájt!

(a rúdhoz lép, a késsel becserkészi a papagájt, és lelép a színről)

F. K. és W. A. M.: Ne fárassza magát, kedves hölgyem!

F. M. *(a konyhából)*: Nem fáradság! Még köszönni se tudott rendesen.

G. K. *(magához ragadja a szót)*: Nos, miről lenne szó, kedves barátaim?

F. K.: Az alantasság geniusairól.

G. K.: Tényleg?

W. A. M.: Igen. Pontosan. Hogy ez így tovább nem mehet.

G. K.: Na, ne mondja!

F. K.: Nincs máshogy. Főként a pajkosságuk, az alantas ösztönszexualitásuk, az argóval trágyázott beszédük, a blaszfémia, a patológikus jellemvonások, az ostoba és irritáló, lapidáris stílus...

W. A. M.: Pontosan. És ebből lesz a kupi, a kabaré, a táncterem, a pálinkamérés, a játékkerem...

F. K.: Pontosan. A sok sport, a ponyva, a giccs és a pornográfia!

- G. K.: De hát ez az ő jellemük természetes része, uraim! Létük ezen áll vagy bukik. Az alantasság geniusai pontosan így nyilvánulnak meg.
- F. K.: Efelől nincs is kétség, kedves Genyódij Középszar. A probléma másban rejlik. Hogy is tudnám jobban elmagyarázni... *(Mozart közbelép)*
- W. A. M.: Tömören. Franz azt akarja mondani, hogy ez mind nagyon is vonz minket.
- F. K.: Valahogy úgy. Vagyis: pontosan úgy. Mindnyájunkat erőteljesen vonz az alantasság, de egyenes arányban és hatványozottan dehonesztál is. Védőpajzs kell ellene, Genyódij!
- G. K.: Értem én, értem. Igen... mindenekelőtt pajzs. A pajzs mindenekelőtt!
- F. M. *(kirobog a konyhából a sülttel)*: Már itt is van....!!! *(leteszi az asztalra)* Csak fogyasszanak!
- F. K.: Ez képtelenség!
- W. A. M.: Nem akartunk zavarni...
- G. K.: Uraim, különben Famina Maszkulinovna megsértődik!
- F. K.: Félek, ez meg fog történni. Én például: ma vegetáriánus vagyok.
- W. A. M.: Én viszont nem eszem énekesmadarat. Ugye, érthető...
- G. K.: De Wolfi! Ez sosem énekelt, legfeljebb krákogott! Iszonyatosan! *(Femina Maszkulinovna vár)*
- W. A. M.: Akkor talán egy falásnyit... *(Megkóstolja. Femina Maszkulinovna visszamegy a konyhába, Genyódij Középszar lelép a színről, majd burzsujként tér vissza, leül)*
- G. K. *(teli szájjal beszél, majd nyelés közben elhallgat)*: Hogy ma mi minden voltam, uraim! El se tudják képzelni! Megannyi jelentéktelen egzisztencia! Például egy tisztelendő, egy plébános. Gondoljon csak bele, doktor úr. És uraim! Ami csak voltam, az mind örömmel voltam! Méghozzá minden esetben, kivétel nélkül! *(köpködni kezd)* Lenni vagy nem lenni! Miféle röhejes dilemma ez? Mindenből lenni egy kicsit! Ebben áll a nagy titok. Nem szólva a sok divatos szófosásról a létezéssel kapcsolatban... Hát az már csúcs! Érthető pontosság. Ez az én valutám, uraim! Ebbe kóstoltam bele. Remek... Hol is hagytuk abba?... Ja, igen, az a dolog a k... Nos, ez tényleg probléma, a legjobb lesz, ha rendezek egy találkozót, itt, nálam, hogy úgy mondjam, semleges terepen.
- W. A. M.: Épp erre gondoltunk, Genyódij Középszar úr. Pontosán erre.
- F. K.: Nincs ugyanis jobb középszar, mint Ön. Az Ön hírneve...
- G. K.: Ugyan-ugyan, doktor úr! Ez bagatell... igazán bagatell. Épp ezért vagyok a középszar genius! Hogy drámai jambusban fejezzem ki magam! Elégedettek lesznek, biztosíthatom. Már tudom is, hogy oldom meg!
- F. K.: Remek lenne! Ön biztosan találna valamilyen középutat! Valamilyen, nem félek kimondani, nekünk is előnyös baráti kompromisszumot!
- G. K. *(ünnepélyesen)*: Ez az én terepem!
- F. K.: Egy percre se tartjuk fel Önt tovább! Tárgyaljon a nevünkben, kedves Genyódij Középszar!

(Kafka és Mozart el akarnak menni)

W. A. M.: Pontosan, szabad kezet kap! Konszenzusban nem is reménykedtünk! Non-szensznek hittük! Nem is tudja, kedves Genyódij, micsoda megkönnyebbülés ez az ajánlat a számunkra!

G. K.: Azt hiszem, tudom... Van itt még egy bökkenő! A találkozón, ha kérhetem, a lehető legideálisabb alakban jelenjenek meg! Hadd legyen minden átlátható, világos.

W. A. M.: Feltétlenül, kedves Genyódij Középszar. Ahogy mondta. Ég áldja!

F. K.: Semmiség. Boldogan. A lényeg, hogy velünk tart. Isten vele!

G. K.: Megtiszteltetés volt a számomra, doktor úr... Anyus, az urak távoznak!

F. M. *(a konyhából)*: Elnézést uraim, hogy meg se kérdeztem: hogy vannak a tekintetes asszonyok? Éppen mosogatok...

F. K. és W. A. M.: Köszönjük kérdését! Gyakorlatiasabb férfiakkal élnek. Kézcsók, asszonyom! Viszlát, Genyódij Középszar, úr!

G. K.: Viszlát, Uraim! *(elmennek és Genyódij Középszar utánuk kiált)* Ne feledjék, uraim! A lehető legideálisabb formában! *(Kiabálás közben a színpalak mögé keveredik, és ismét néger kávéüzérként tér vissza, miközben megszólítja a konyhából jövő Femina Maszkulinovna)*

F. M.: Milyen öröm látni téged, apus! Nem dőlünk le?

G. K.: Rögtön, anyukám, csak még telefonálok. *(Femina Maszkulinovna elpakol az asztalról és visszamegy a konyhába, Genyódij Középszar az ablakhoz megy és füttyent)* Csá, Zdendo!... Nem, azt épp nem ismerem, majd elmeséled máskor... Pepa ott van?... Köszí... Csá, Pepa!... Adom a bokszt!... Ugorjatok be holnap, beszélünk... Hétkor... Szevasz! Minden jót!

(Az ablaktól eltűnik, majd papként tér vissza, épp abban a pillanatban, amikor Femina Maszkulinovna kilép a konyhából.)

F. K.: Genyódij! Pár perce még egy szupertestű néger kávéüzér voltál!

G. K.: Az pár perce volt, anyus. Az ideálok változnak... És nyisd ki az ablakot a konyhában *(ledől)*, hadd legyen friss a levegő. Jó éjt!

(Elfordítja a kapcsolót, a szoba sötétségbe borul, függöny).

Vége a második felvonásnak.

III. felvonás: AZ ALANTASSÁG GENIUSAINAK LÁTOGATÁSA

Ugyanaz a szín, az asztalnál Genyódij Középszar ül mint burzsuj, akit hirtelen rikácsolással felébreszt egy hatalmas jákópapagájt, álmosan, ásítózva áll fel, odamegy Neruda arcképéhez, és egy rejtett automata berendezés segítségével lecsereéli azt egy meztelen nőre, csöngetnek, Genyódij Középszar ajtót nyit.

G. K. *(a színpalak mögül)*: Te rezgő bigecsöcs! Anyus, itt vannak!

F. M. *(a konyhából)*: Kik?

A jákópapagáj: JJJJJJó esssssttttét!

(Bejön Pornós Pepa meztelenül, hatalmas fallosszal, a kistermetű, bábfigurának öltözött Zúzós Zdenda, a bulibajnok, mögöttük Genyódij Középszar, aki így ordít)

G. K.: Hát Pornós Pepa és Zúzós Zdenda!

F. M.: Csába. És nincs egy kis betevő madaram a sütőcskémben!

PORNÓS PEPA: Csak semmi pánik, hölgyem! Mi szívesen betesszük a sütőcskéjébe a midi-madárkát! Mély hódolatom...

(Femina Maszkulinovna becaplat a színtérre egy hatalmas késsel)

F. M.: Ó, Pornós Pepa, te aztán jó formában vagy, mint mindig! *(Az ágyékára pillog)*
A magad módján nagy ember vagy te is...

P. P.: Ez nem újság, hölgyem! *(A madárhinta rúdjára mutat)* Mellesleg, milyen szépen köszön a madárka!

F. M.: Még egy darabig...

ZÚZÓS ZDENDA: Kézcsókom, hölgyem! Ismeri azt a viccet a vízszelőről?

F. M.: Ugyan, menjen már, maga tökfilkó! Sütök egy kis jákót...

(Elviszi a jákópapagájt és berobog a konyhába)

G. K.: Ül már le, ne lógasd azt a nagy orrod, Pepa!

P. P.: Én aztán nem lóगतom. *(a férfias büszkeségére mutat és leül)*

G. K.: Te is, Zdenda! *(leül)* Térjünk gyorsan a tárgyra, minek a kecmec, spanok!

P. P.: Naná... Akkor pakolj ki!

G. K.: Kezdjük a nyilinyalinál. Tegnap itt járt Kafka, az az író, és Mozart, az a zeneszerző...

P. P.: Mit akarsz ezzel mondani? Nekem is van írópennám meg kemény, muzikális rumbatököm is! *(megmutatja)*

G. K.: Ember! Pepa, ne ugrándozz mindjárt, mint egy beilonkázott dervis, figyelj! Panaszkodni jöttök, hogy rossz hatással vagytok rájuk.

Z. Z.: Ez lehetetlen, genius! Hisz le se xarjuk őket.

G. K.: Tudom, tudom, Zdenda, és ez nem minden. Az is kiderült, hogy ez szórakoztatja őket, vonzza... mármint a ti életformátok és a körülöttetek zajló dolgok...

P. P.: És hol van a dugulás, genius?

G. K.: Nos, boys, azt én meg nem mondom úgy nettó, de mindenáron találkozni akarnak veletek.

P. P.: Bzdmeg, genius, nem bírom cérnával. Éhes disznók makkal álmodnak. Úgy látom, maguk se tudják, mit kavarnak. De milyen összeröffenés lesz?...

(A konyhából kirobog Femina Maszkulinovna a sülttel)

F. M.: No, fiúk, elég a duma, tömjétek a majmot! Biztosan éhesek vagytok... *(tálat)*

P. P.: Ez aztán a luxuskaja, hölgyem! Ki vagyok éhezve, mint egy pornószínész!

Z. Z.: Ehetőnek néz ki, nagyságos asszony! Ismeri azt a viccet az ácsról?

F. M.: Maga kis perverz! Egyenek, nehogy kihűljön! *(elmegy a konyhába)*

G. K.: Egyetek, spanok! *(felemelkedve néz rájuk)* Hogy mi minden voltam, és hogy annak hogy örültem, talán el se mesélem nektek...

P. P.: Okés, genius, akkor ne meséld el!

(Enni kezdenek, esznek, befejezik.)

G. K.: Teljesen meggárgyultam! No, remek... Hol is hagytuk abba?... Igen, már tudom, az összeröffenés. Ne költekezzetek, kanok, egy filléretekbe se kerül... Sőt. El tudom képzelni, hogy még valami csurran-cseppen is... Nos, skacok? A kedvemért...

Z. Z.: És ugyan mi csurranna-cseppenne?

G. K.: Mégiscsak GENIUSOK, Zdenda! És azokból mindig csurran-cseppen valami...

P. P.: Nos, tény, hogy fölöttünk állnak... Így aztán ránk, kivert koldusokra is csurran-cseppen valami... itt, a húgyos avarban.

G. K.: Hát épp ez az, Pepa, és a doktor azt mondta, hogy valami pajzsról van szó, és a mai világban az ilyesmi nem olcsó.

P. P.: Te hiszel benne, Zdenda?

Z. Z.: Meglássuk, Pepa. Könnyen félrelép az ember, de ha koppan, toccsan is. Mónikázás után jön a brunya. Ez tótzihher.

P. P.: Megfogtad az Isten farkát, genius, hogy ilyen galambszívünk van.

G. K. *(ünnepélyesen)*: Ez az én terepem!

P. P.: Akkor holnap.

G. K.: Szavakat veszem, fiúk! Kezet rá! Így kell ezt! Szépen... a középúton. Emberek vagyunk. Tekintet nélkül. Mindent elrendezek. Nem fogjátok megbánni!

P. P.: Okés, genius, mi lépünk.

F. M. *(a konyhából)*: És én meg se kérdeztem, hogy van Constance és Dora?

P. P. és Z. Z.: Vegye úgy, mintha kérdezte volna. Minden lácsó! Mély hódolatom, hölgyem!

Z. Z.: Nem ismeri, nagyságos asszony, azt a viccet a kéményseprőről?

F. M. *(a konyhából)*: Maga kis haszontalan!

P. P.: Rázd föl a bulit, Zdenda! Annyi a nyálam, mint egy csigának! Bezabálok, kieszek a vagonodból, na, csao, genius!

G. K.: Akkor csó! Várjatok! Még egy fontos dolog! Holnap úgy gyertek, ahogy az Úris-ten teremtett benneteket.

P. P.: Én mindig úgy járok, istenemre, genius!

G. K.: Ideákban gondolkodom, mint egy genius.

P. P.: Ja, vagy úgy... fazonban... És ez szükséges?

G. K.: Az, Pepa, nagyon is az.

P. P.: Bene, bene... Bízzál bennünk! Csó!

G. K.: Te is, Zdenda!

Z. Z.: Az beton, genius. Csó! *(elmennek)*

G. K. *(Femina Maszkulinovnához, aki a konyhából jön)*: Akkor mi meg, uzsgyi, be az ágyba!

F. M.: De Genyódij, már megint a cimbiheid szótárát használod.

G. K.: Ó... bocsáss meg! Feküdjünk le. *(lefekszik)*

- F. M.: Ugye, apus, ma este mint burzsuj teszel boldoggá! *(melléugrik a kanapéra)*
- G. K.: Lópikula a seggembe, nem oltottam le a villanyt az előszobában... *(felkel, eltűnik a színpadról, majd papként tér vissza)*
- F. M.: Te kígyó!
- G. K. Ne felejs el szellőztetni a konyhában, drágám. Tele van egészségtelen kipárolgásokkal. Jó éjt!
- F. M. *(elhagyja a kanapét)*: Faszorrú majom.
(F. M. bemegy a konyhába, amikor eltűnik, Genyódi Középszar az ablakhoz ugrik, és kikiabál rajta)
- G. K.: Doktor úr, doktor úr! Nem alszik?... Mindent elintéztem... Igen... Holnap este... Ugyan, nincs miért... Ez az én terepem! *(elmegy az ablaktól, az automata segítségével lecseréli a meztelen lány képét de Sade márkiéra, és elhelyezkedik a kanapén)* Isteni márki! Igen, méltó kompromisszum lesz...
(Elfordítja a kapcsolót, a szoba sötétségbe borul, függöny.)

Vége a harmadik felvonásnak.

IV. felvonás: A FENSÉG ÉS AZ ALANTASSÁG GENIUSAINAK TALÁLKOZÓJA A KÖZÉPSZER GENIUSÁNÁL

- Ugyanaz a színtér, a madárhinta rúdján madárka helyett egy kislány ül, a neve Hüllámos Pipi, bejön Genyódi Középszar mint muskétás, ünnepi hangulatban van.
- G. K.: Eljött a nagy nap, anyus! Azért is állok itt teljes fegyverzetben, akár egy harcos. Mint egy győztes, anyukám! A mértéktartó munka évei meghozták gyümölcsüket! A párhuzamosok nem a végtelenben találkoznak, hanem itt, a mi lakásunkban!
- F. M. *(a konyhából)*: Biztos, hogy párhuzamosok? Nem valami pólusok, apus?
- G. K.: Ne haragudj, Fema... *(megszólal a csengő)* itt a vendégek! *(kinyitja az ajtót a színtér mögött, onnan kiált)* Vivat konszenzus!
(A színpadra becsúszik egy hatalmas üvegedény, egy amolyan kémiai lombik, benne átlátszó folyadék, mögötte Genyódi Középszar.)
- HÜLLÁMOS PIPI: Szééééé jó napot!
- G. K.: Fema!... Ez aztán csodálatos! Mozart úr és a doktor a maguk ideális alakjában! Ez a merő szellem! Fema! Spiritus! Ezt látnod kell!
- F. M. *(a konyhából)*: Mindjárt megyek! Mindjárt! Csak befejezem a mosogatást!
- F. K. és W. A. M. hangja *(amikor beszélnek, a folyadék a lombikban fortyogni kezd)*: Kezét csókoljuk, Femina Maszkulinovna! *(megszólal a csengő)*
- G. K.: Hú! A másik fél! *(szalad kinyitni az ajtót a színpalack mögé, onnan kiáltja)* Problem is dead!
(A színpadra beúszik egy lefolyósifon, telis-tele mindenféle szennyel, amit egyelőre a műanyag tartály rejt, mögötte Genyódi Középszar)

HULLÁMOS PIPI: Szép jó napot!

G. K.: Anyukám! Ezt látnod kell! Pepa és Zdena a maga ideális alakjában! Mint piszok, összepiszkolt matéria. Mint káosz! Remek fickók vagytok, ezt megjegyzem!

P. P. és Z. Z. hangja a lefolyóból: Nem vagyunk barmok, genius! Geniusok vagyunk!

F. M. *(kiröppen egy hatalmas késsel a konyhából)*: Hát, megjöttünk, megjöttünk? Üdvözetem, uraim! Ma, úgy látom, ünneplőben... Nagyon elegánsak...

LEFOLYÓ *(Z. Z. hangja)*: Az ám, hölgyem, ismeri azt a viccet a pékről?

F. M.: Maga is megéri a pénzét! Sütök egy kis Hullámos Pipit!

(Megragadja Hullámos Pipit és magával viszi a konyhába)

G. K.: Femina Maszkulinovna eredetileg mákos nudlit szeretett volna készíteni töltött madárral, de a mák az utolsó szemig elfogyott, mint a szar.

F. M. *(a konyhából)*: A gólyák miatt!

SZIFON *(P. P.)*: Ez ám a megkönnyebbülés: mert a) nudlit a számba nem veszek, b) az ideálom pedig eine kleine tömi-tömi.

G. K.: Hát épp ez az... Uraim, tekintettel az Önök állapotára, még csak meg se kérhetem magukat, hogy üljenek le, s ha nincs ellenvetés, máris a tárgyra térek...

EDÉNY: Nem tesz semmit, kedves Genyódi Középszar, más keserűség nyomaszt...

SZIFON: Idekuki, géniuszkám.... azért a térdem be tudom hajlítani...

(Szifon letelepszik a székre, amikor Femina Maszkulinovna kidugja a fejét a konyhából, és lekiabálja a szifont.)

F. M.: Mászol le rögtön arról a huzatról? Rücsökagy!

(Szifon szófogadóan leugrik a székről és Femina Maszkulinovna visszadugja a fejét)

G. K.: Szóval... Mint tudják, felkértek a Fenség géniusai, hogy én, lévén a középszarúság geniusa, hozzak össze egy találkozt az alantasság geniusaival. Az egyéni találkozókon, melyekre mindkét féllel sort kerítettem, úgyszólván szabad kezet kaptam, vagyis gyakorlatilag teljhatalmat, hogy végre megoldjam ezt az érzékeny problémát, mely egy bizonyos egyoldalú, jobban mondva egyirányú befolyást érint az egyik fél részéről a másikra, mely révén az alárendelt fél érdekeinek érvényesítése forgott és forog fenn... Ugyanakkor, ha jól értem, azt kell elérni, hogy az érdekérvényesítés kéz a kézben haszonnal is járjon... Ez nem úgy hangzik, mint egy sima ügy, mégis egyszerű... Semmi esetre sem bonyolult.

F. M. *(a konyhából)*: Apus, úgy beszélsz, mint egy tetves jogász!

G. K.: Mert én egy tetves jogász vagyok, anyus!

F. M. *(még mindig a konyhából)*: Máris megyek...

SZIFON *(Z. Z.)*: És ne feledd a pajzsot, genius!

G. K.: Naná, a pajzsot... De, uraim, a lényeg ez: konszenzus, megegyezés és megbékélés, halál a problémára, a feszültségre, az acsarkodásra! A Középszar Geniusa ma a mértékletességre és a jó hírre törekedve túllépett a saját árnyékán! A nézeteltéréseket, uraim, az önök közt tátongó szakadékba vetem! Ez a hozadék, ez a megoldás! Az én heurisztikám! *(Az Edény és a Szifon közé áll, és a karja fölött bekiált a konyhába)* Látod ezt, Fema?

F. M. *(a konyhából)*: Máris... már is nézem... *(de nem néz oda)*

G. K.: Uraim, figyelem! Úgy, mintha itt sem lennék! Most! *(megragadja a Szifont, és tartalmát átönti az Edénybe, a Szifont a színpalack mögé rugdossa, majd ünnepélyesen)* Az vagyok, aki olyan, mintha nem is lenne! Ez az én terepem!

(A Szifon tartalma zavarossá teszi az Edény tartalmát.)

F. M. *(kinéz a konyhából)*: Nahát... és én erről lemaradtam.

G. K. *(sértődötten)*: Pech! Ezt nem lehet megismételni...

F. M.: De ha egyszer hülyül a szagelszívó... *(benéz)*

G. K.: Nos, uraim? Mi a helyzet?

(Az Edényből az abba áttöltött Z. Z. hangja hallatszik)

EDÉNY (Z. Z.): Ebbe beletrafáltál, genius. Kurvára megérte! Kurvára élvezük, sőt most már tökre megértjük egymást!

EDÉNY (P. P.): Világklasszis vagy, genius. Ez isteni.

EDÉNY (F. K.): És mi, mindezek ellenére, még mindig, mindig tökéletesen megértjük a dolgokat, de végre már élvezük is!

EDÉNY (W. A. M.): Olyan ez, mint a zene, Genyódi Középszar. Mennyei zene!... Előírások és szabályok nélkül!

G. K.: Örömmel hallom!

F. M. *(bejön a sülttel)*: Hullám Pipi készen van!

G. K.: Az urak is... Úgyhogy, anyuci, ne is szervírozz.

(Ahogy folyamatosan összeolvadtak a különféle szubsztanciák a lombikban, összekeveredtek a szereplők hangjai is, szinte felismerhetetlenek.)

EDÉNY: Csak azért dobja be! Jól elleszünk a pipivel.

G. K. *(felháborodottan)*: Micsoda ötlet ez, Pepa?!

EDÉNY: Ezt nem is én mondtam, hanem a doktor meg a zeneszerző!

G. K.: Igaz ez, doktor úr?... Wolfgang úr?

EDÉNY: Mi magunk is kellemesen elcsodálkozunk a dolgon. Igaz. Csak dobja be azt a pipikét!

G. K. *(F. M.-hoz)*: Hát akkor csak dobd be, anyus, az urak mégis rácuppannak.

(Femina Maszkulinovnától elveszi a sült Hullámos Pipit, beledobja az edénybe, csak úgy bugyborékol.)

EDÉNY: Ez aztán a finom falat, genius! Ez aztán a pipihusi, Femina Maszkulinovna!

G. K.: Kissé émelegyek maguktól, uraim!

EDÉNY: Ne csekkolj annyit, csicsákó, nyílik a fasztarisznya! Inkább gyere te is!

G. K.: Ez hányinger, Pepa!

EDÉNY: De ezt doktor Kafka mondta, genius!

G. K.: Micsoda?! Elnézést, elnézést. Talán a nagy keverésben elkeveredett az önuralmam. Főleg ez a tegezés akasztott ki... Szóval, azt gondolja, kedves doktor, hogy nekem is...

- EDÉNY: Naná, gyere már! És tegezz minket, tegezz nyugodtan... Wolfi... elég a sok Wolfgang Amadeus Mozartból! És én, doktor Franz Kafka most már csak te, te vagyok...
- G. K. *(nagyon felhevülve)*: Mekkora megtiszteltetés! Máris szabadabbnak érzem magam... És ti, ti ketten, vagyis te, Wolfgang Amadeus Mozart, és te, doktor Franz Kafka, szóval, ti tényleg azt gondoljátok, hogy nekem is...?
- EDÉNY: Hát persze! Először is: úgy lesz komplett a világ, másodszor: te is kiélvezhetsz mindent, amit szeretsz, mint mások, harmadszor: bizonyára megörvendtetted Femina Maszkulinovná, olyan lesz, mint egy bál, és ki se húzod a beled otthonról, negyedszer: mint zseniálisan középszerű lény, az élvezeted velünk elvegyülve intenzívebb lesz, és épp a te közvetítésed révén mindazt az újat, mely a te heurisztikus hozzáállásodnak köszönhetően keletkezett, fenéig kiélvezzük!
- G. K.: Anyus! Van ebben valami. Ma korábban fekszem le. Ezt javasolja a doktor!
- F. M.: Rendben, apus. De mi lesz Önökkel, uraim? Maradnak éjszakára?
- G. K.: Egész biztosan. És mi is velük maradunk!
- F. M.: Akkor megágyazok...
- G. K.: Ne, anyus! Ma úgy fekszünk le, ahogy én ágyaztam! *(rábök az Edényre)* És ne légy olyan aggodalmas, hiszen ők olyanok, mintha a gyerekeink lennének!
- F. M.: Ez csodás, apus... És nem csalsz meg?
- G. K.: Végképp! Melátod! *(a színpalak mögé megy, és felölti valamennyi alakját, ami csak volt – pap, néger kávéüzér, burzsuj, muskétás, egyikkel sem azonosul teljesen, de Genyódi Középszar a darab végéig úgy beszél, mint épp ezek egyike-másika vagy többszöröse lenne, ami iszonyatosan hat)* Elégedett vagy?
- F. M.: Totál. Csak a plébános úr szól majd meg minket...
- G. K. *(mint pap)*: Az egy biztos... Ha valamire szükségek lenne, a konyhában vagyok. *(elmegy)*
- F. M.: Csak rejszoldjon nyugodtan, plébános úr. Biztosan nem fogjuk zavarni... És nyissa ki az ablakot, Hullám Pipi kissé felhevítette a levegőt. *(A pap kimegy a konyhába.)*
- G. K. *(három szájjal)*: Hát ez aztán jól sikerült... Bár, bevallom kultiváltabb keverékre számítottam... bízva a fenségesség geniusainak dominanciájában.
- EDÉNY *(teljesen összekeveredett, kiegyenlítődtött hangon)*: Hát ebben bíztál, te barom Genyódi Középszar!
- G. K.: Igen... ez a pontos kifejezés... baromira ebben bíztam... rám vall!
- F. M.: De apus... Megtetted a maximumot.
- G. K.: Gondolod?
- F. M. Hát persze! Csodálatosan összehoztad. Végeredményben – ez a te tereped! *(a madárhintára hatalmas papagáj szállt, ő Monstrum, Fema nézi)* Ezt hogy fogom megsütni?
- G. K. *(az edényhez)*: Doktor úr, milyen nagy a te pajszod? Gondolod, hogy az asszony megsüthetne rajta valami nagyobbacska pecsenyét is?

EDÉNY: Akár egy elefántot is, Genyódij, egy elefántot! Ha nem undorodik, nagyságos asszony, a pajzsom ott parkol az előszobában.

F. M.: Nagyon szívesen veszem kezelésbe, doktor. És holnap megsütöm Monstrumot! *(a madárra bök)* Mindnyájunk örömére!

G. K.: Szeretlek, Fema!

F. M.: Én is! *(átölelik egymást mind a négyen)*

G. K.: Mintha új életet kezdenénk, anyus!

F. M.: Érzem, hogy már el is kezdődött, apus! És reménykedem, hogy nem lesz rossz...

G. K.: Csodás...

F. M.: Lefekszünk?

G. K.: Le.

(Az Edényben bugyborékolni kezd a zavaros folyadék, a háromságában egylényegű Genyódij Középszar és Fema bele készül ugrani, elfordul a kapcsoló, sötétség borul a színpadra, rettenetes kis éji zene csendül fel, melyet pár pillanat után négy ugrás zavar meg – a középszer geniusáé, minden személyben, amiben csak jelen van, és a neje tetézi be az egyensúly helyreállítására törekvő heurisztikus igyekezetet, ám hatalmas szárnyak suhogása hallatszik, Monstrumé, aki a madárhintáról többször is és sikertelenül próbál meg a fortyogó edény peremére szállni, melyből felhangzik az egész fricska két utolsó mondata, egyenesen bele a nagy sötétségbe.)

EDÉNY: Ismeri azt a viccet a tereprendezőről, asszonyom?

EDÉNY *(Femina Maszkulinovna hangján)*: Nem! Meséld el!

(A zenének vége, az üvegen csikorgó madárkarmok csúsznak végig, függöny)

Vége a negyedik felvonásnak.

És a játéknak is.